

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **M. N.**, nar. X
bytem X
zastoupena JUDr. Mgr. Monikou Kocourkovou, advokátkou
se sídlem Baškirská 1404/1, 101 00 Praha 10

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25/1292, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. I ze dne 10. 5. 2024, č. j. X, a rozhodnutí žalované č.
II ze dne 10. 5. 2024, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení č. I ze dne 10. 5. 2024, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí I.“), jímž bylo podle ust. § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního

zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“), a § 90 odst. 1 písm. c) prvního zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změněno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 18. 1. 2024, č.j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že se žalobkyni podle ustanovení § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“) od 2. 9. 2021 přiznává invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 6 664 Kč měsíčně.

Podle nařízení vlády č. 356/2021 Sb. se zvyšuje procentní výměra invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně na 3 455 Kč měsíčně a základní výměra invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně se zvyšuje na 3 900 Kč měsíčně. Celkem účastníci řízení od 1. 1. 2022 náleží invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 7 355 Kč měsíčně.

Podle nařízení vlády č. 35/2022 Sb. se od červnové splátky v roce 2022 zvyšuje procentní výměra invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně na 3 739 Kč měsíčně a základní výměra invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně činí 3 900 Kč měsíčně. Celkem účastníci řízení od červnové splátky důchodu v roce 2022 náleží invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 7 639 Kč měsíčně.

Podle nařízení vlády č. 136/2022 Sb. se od zářijové splátky v roce 2022 zvyšuje procentní výměra invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně na 3 934 Kč měsíčně a základní výměra invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně činí 3 900 Kč měsíčně. Celkem účastníci řízení od zářijové splátky důchodu v roce 2022 náleží invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 7 834 Kč měsíčně.

Podle nařízení vlády č. 290/2022 Sb. se zvyšuje procentní výměra invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně na 4 135 Kč měsíčně a základní výměra invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně se zvyšuje na 4 040 Kč měsíčně. Celkem účastníci řízení od 1. 1. 2023 náleží invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 8 175 Kč měsíčně.

Podle ustanovení § 67ca odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, se od červnové splátky v roce 2023 procentní výměra invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně zvyšuje na 4 631 Kč měsíčně a základní výměra invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně činí 4 040 Kč měsíčně. Celkem účastníci řízení od červnové splátky důchodu v roce 2023 náleží invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 8 671 Kč měsíčně.

Podle nařízení vlády č. 286/2023 Sb. se zvyšuje základní výměra invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně na 4 400 Kč měsíčně a procentní výměra invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně činí 4 631 Kč měsíčně. Celkem účastníci řízení od 1. 1. 2024 náleží invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 9 031 Kč měsíčně.

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně změnil svoje předchozí rozhodnutí č. j. X ze dne 12. 10. 2023 podle § 87 správního řádu ve spojení s § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb. tak, že podle ustanovení § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 od 11. 7. 2023 přiznal žalobkyni invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 8 065 Kč měsíčně. Podle nařízení vlády č. 286/2023 Sb. od 1. 1. 2024 se základní výměra invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně zvyšuje na 4 400 Kč měsíčně a procentní výměra činí 4 025 Kč měsíčně. Žalobkyni tak od 1. 1. 2024 náležel invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 8 425 Kč měsíčně.

3. Žalobkyně se dále domáhala zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení č.II ze dne 10. 5. 2024, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí II.“), kterým byly zamítnuty námitky žalobkyně proti posudku Institutu posuzování zdravotního stavu ze dne 22. 4. 2024, č.j. LPS/2024/105-NR-UST_CSSZ.

II. Podstatný obsah žaloby

4. Žalobkyně předně uplatnila rozsáhlý výčet svých zdravotních obtíží, potřeb a omezení souvisejících s jejím zdravotním stavem.
5. Poté žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí I. je nezákonné pro rozpor se znaleckým posudkem (sic!), kterýžto je navíc neúplný, nesprávný a nepřesvědčivý, přičemž jej ještě žalovaná popřela v neprospěch žalobkyně.
6. Podle žalobkyně je napadené rozhodnutí I. rovněž nicotné, protože neobsahuje správní uvážení, což žalobkyni výrazně krátí na jejích procesních právech, jelikož neví, jaké názory vedly správní orgán k prezentovanému závěru a která tvrzení má rozporovat.
7. Žalobkyně také namítala, že posudek, na kterém je napadené rozhodnutí I. založeno, postrádá řádně a přesvědčivé odůvodnění závěru o snížení míry poklesu pracovní schopnosti žalobkyně, a tudíž stejnými deficity trpí i napadené rozhodnutí I, které je tak nepřezkoumatelné. Žalobkyně přitom zdůraznila, že posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí podléhá hodnocení důkazů jako jiné důkazy a nemá charakter závazného stanoviska.
8. Podle žalobkyně obsahuje posudek hodnotící výroky bez jakéhokoli odůvodnění, čímž se jeví svévolným a účelovým bez jakýchkoli argumentů. Posudkový lékař podle žalobkyně nehodnotil její celkovou výkonnost, pohyblivost a schopnost vykonávat denní aktivity vzhledem k jejímu zdravotnímu stavu ve smyslu vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“). Současně posudkový lékař podle žalobkyně nevzal v úvahu ani to, že její zdravotní stav se dále zhoršuje, v důsledku čehož nezvládá úkony, jejichž rozsáhlý výčet dále uvedla.
9. Závěrem žalobkyně namítala, že se žalovaná nezabývala skutečností, že v jejím případě je příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zdravotní omezení spočívající v kombinaci několika onemocnění, která ji diskvalifikuje z běžného každodenního života.
10. Žalobkyně měla tedy za to, že napadené rozhodnutí I. bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a bez přihlédnutí k ust. § 39 odst. 2 písm. a), b), c) zákona č. 155/1995 Sb., a příloze vyhlášky o posuzování invalidity, a proto navrhla zrušení napadeného rozhodnutí I, napadeného rozhodnutí II a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

11. Žalovaná ve svém vyjádření podrobně shrnula průběh správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, a platnou právní úpravu.
12. K žalobním námitkám pak uvedla, že neshledala proběhlé řízení nesprávným, posudkové řízení za neobjektivní, nebylo zjištěno žádné pochybení při vyhotovení podkladového posudku. Rozhodnutí o námitkách je dostatečně odůvodněno, jsou uvedeny a konkretizovány všechny lékařské zprávy, z nichž posuzující lékařka vycházela, jakož i posudková rozvaha, zdravotní dokumentace byla pro posouzení a vyhotovení posudku zcela dostačující, závěr posudku vycházející z objektivně zjištěného zdravotního stavu byl převzat do odůvodnění rozhodnutí o námitkách, posouzení proběhlo dle platné vyhlášky o invaliditě a v souladu se zákonem č. 155/1995 Sb. Zdravotní stav a jeho funkční důsledky byly pro účely posudkového závěru zjištěny v rozsahu, který je dostatečný pro použití posudkových kritérií stanovených v právních předpisech, protože byly objektivizovány všechny skutečnosti, týkající se zdravotního stavu nebo jeho funkčních důsledků, významné pro posudkový závěr.
13. Podkladový posudek podle žalované splňuje náležitosti úplnosti, správnosti a přesvědčivosti, posudková rozvaha vychází výhradně z objektivně zjištěného zdravotního stavu posudkovými lékaři podle platné vyhlášky o posuzování invalidity. Připomněla přitom, že jedině posudkový lékař IPZS se specializací posudkového lékařství (toto oprávnění nepřísluší žádným jiným lékařům, byť jsou odborníky) je ze zákona oprávněn posoudit zdravotní stav žadatele o důchod, vyhodnotit dle platné vyhlášky o invaliditě odborné lékařské zprávy a nálezy pro posudkové řízení o invaliditě, podřadit zjištěné zdravotní postižení jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti pod správnou položku stanovenou vyhláškou o posuzování invalidity a určit, zda se již jedná o invaliditu, invaliditu vyššího stupně či nikoliv a to výhradně dle právních předpisů. Takto bylo podle žalované při posouzení zdravotního stavu žalobkyně postupováno.
14. Žalovaná měla za to, že rozhodla v souladu se závazným posudkem lékařky ČSSZ rozhodnutím o námitkách, jímž námitky zamítla a potvrdila prvostupňové rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o invalidní důchod. Činí-li zjištěný pokles pracovní schopnosti u žalobce pouze 30 %, nejsou naplněny zákonné podmínky invalidity vyžadující pokles pracovní schopnosti nejméně ve výši 35 % pro vzniku nároku na invalidní důchod (sic!).
15. Vzhledem k nesouhlasu žalobkyně s posouzením jejího zdravotního stavu navrhla žalovaná, aby soud požádal Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též jako „posudková komise“) o vydání posudku, kterým posoudí zdravotní stav, pracovní schopnosti a stupeň invalidity žalobkyně podle platné právní úpravy.
16. Za současného stavu nelze podle žalované žalobě vyhovět, a proto navrhla její zamítnutí jako nedůvodné.

IV. Obsah správního spisu

17. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
18. Dne 11. 7. 2023 si žalobkyně podala žádost o invalidní důchod. Žalovaná prostřednictvím posuzujícího lékaře posoudila zdravotní stav žalobkyně. Podle jeho posudku ze dne 25. 8. 2023 míra poklesu pracovní schopnosti žalobkyně poklesla o 40 % a žalobkyně je tudíž invalidní pro invaliditu prvního stupně. Nato ovšem žalovaná vydala rozhodnutí č. j. X ze dne 12. 10. 2023, kterým žádost žalobkyně o invalidní důchod zamítla pro nesplnění podmínek ust. § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., neboť žalobkyně před vznikem invalidity nezískala žádnou dobu pojištění.
19. Proti tomuto rozhodnutí si žalobkyně podala námitky, o nichž žalovaná rozhodla prvostupňovým rozhodnutím tak, jak je uvedeno v bodě 2.
20. Žalobkyně podala včasné námitky i proti prvostupňovému rozhodnutí.
21. V posudku o invaliditě v námitkovém řízení ze dne 22. 4. 2024, č. j. LPS/2024/105-NR-UST_CSSZ, vypracovaném Institutem posuzování zdravotního stavu žalované dospěla posuzující lékařka MUDr. D. H. k závěru, že se u žalobkyně jedná o pokles pracovní schopnosti o 40 %. Posuzující lékařka shledala, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení podle kapitoly V – Duševní poruchy a poruchy chování, položky 9b – Poruchy psychického vývoje se středně těžkým funkčním postižením přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, které odpovídá míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 35 - 60 %. Posudková lékařka přitom konkrétní míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně stanovila na 40 % s tím, že závažnost zdravotního postižení žalobkyně odpovídá hraničně dolní mezi stanoveného procentního rozpětí. Datum vzniku invalidity žalobkyně pak stanovila od 2. 9. 2021.
22. Na základě posudku o invaliditě v rámci námitkového řízení pak žalovaná vydala napadené rozhodnutí I, ve kterém se opřela o závěry a odůvodnění shora uvedeného posudku pro účely námitkového řízení a rozhodla tak, jak je uvedeno v bodě 1. Vzhledem k tomu, že žalobkyně uplatnila samostatně námitky i proti posudku o invaliditě žalobkyně v námitkovém řízení, rozhodla žalovaná ještě napadeným rozhodnutím II o zamítnutí těchto námitek.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Rozhodoval přitom po projednání věci, ke kterému nařídil jednání s ohledem na potřebu provést důkaz přinejmenším posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí.

24. Městský soud v Praze při posouzení dané věci vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
25. Podle ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb. pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let a stal se a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo b) invalidním následkem pracovního úrazu.
26. Ustanovení § 39 zákona č. 155/1995 Sb. upravuje 3 stupně invalidity z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu I. stupně. Pokud poklesla nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu II. stupně. V případě poklesu nejméně o 70 % se jedná o invaliditu III. stupně.
27. Z výše uvedené právní úpravy vyplývá, že pojištěnec ve věku žalobkyně má nárok na invalidní důchod za současného splnění dvou podmínek, a sice že se stane invalidní a zároveň získá potřebnou dobu pojištění. Správní orgán není sám oprávněn zkoumat, zda a k jakému datu se žadatel stal, popř. zůstal, invalidním a v jakém stupni. Správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je tak závislé především na odborném lékařském posouzení (viz ust. § 8 odst. 7, 8, 9 zákona č. 582/1991 Sb.). Správní orgán je pouze oprávněn a zároveň též povinen vyhodnotit, zda lékařský posudek, ze kterého při posouzení nároku na invalidní důchod vychází, splňuje požadavky na úplnost a přesvědčivost.
28. Na základě ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního (tzn. námitkového řízení) posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise.
29. V takovém posudku odborné lékařské komise se pak hodnotí celkový zdravotní stav, dochované pracovní schopnosti pojištěnce a zaujímají se v něm též posudkové závěry o invaliditě a jejím vzniku.
30. V projednávaném případě žalobkyně zpochybňovala závěry posudkových lékařů žalované ohledně míry poklesu její pracovní schopnosti, ze kterých vycházela žalovaná. S ohledem na to a s přihlédnutím k procesním návrhům stran soud nechal vypracovat posudek posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, která soudu nakonec předložila řádný posudek ze dne 24. 10. 2024, ev. č. SZ/2024/1673-PH-16 (dále jen „**posudek MPSV**“). Posudek MPSV pak soud provedl jako důkaz při jednání, když sám není oprávněn zdravotní stav žalobkyně zkoumat, neboť nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především.
31. Posudek MPSV byl vypracován komisí ve složení předseda komise: MUDr. L. K., další lékař: MUDr. K. K., CSc. s odborností neurologie, tajemník: M. P. Z posudku vyplývá, že žalobkyně při jednání komise byla přítomna, což umožnilo i provedení

neurologického vyšetření při jednání přítomným neurologem. Komise při zpracování posudku vyšla zejména z podkladů uvedených souhrnně na str. 2 posudku a dále zvlášť citovaných na str. 4 - 5 posudku, dokumentace ČSSZ (PSSZ) a spisu Městského soudu v Praze včetně žaloby.

32. Podle posudku MPSV rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně v době rozhodné pro posouzení je zdravotní postižení podle kapitoly V – Duševní poruchy a poruchy chování, položky 9b – Poruchy psychického vývoje se středně těžkým funkčním postižením přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, které odpovídá míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 35 - 60 %. Komise MPSV přitom konkrétní míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně stanovila na 40 % s ohledem na celkový zdravotní stav.
33. S námitkami žalobkyně se komise MPSV vypořádala v posudku MPSV zejména na jeho str. 6. Na str. 5 rovněž zdůvodnila, proč nepodřadila zdravotní postižení žalobkyně pod jiné položky přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, které by teoreticky přicházely v úvahu.
34. Požadavky na kvalitativní stránku posudku jsou stanoveny judikaturou Nejvyššího správního soudu, např. v rozsudku ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 – 20: „*Správní soud sám zdravotní stav žadatele o invalidní důchod nepřezkoumává. Nejsou-li namítány jiné vady řízení, správní soud v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity a změny jejího stupně, resp. v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu, ověřuje pouze to, zda posudek příslušné posudkové komise, o němž se opírá správní rozhodnutí, je úplný a přesvědčivý (test úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku), případně – namítal-li to žalobce – zda byla příslušná posudková komise řádně obsazena (test řádného složení posudkové komise).*“ Dále srovnej rozsudek ze dne 25. 1. 2019, č. j. 8 Ads 138/2017 – 40: „*Posudek posudkové komise je zpravidla rozhodujícím důkazem při posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. I proto je nezbytné, aby splňoval požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a aby se vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Posudkový závěr by tedy měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku, jež způsobují jeho nepřesvědčivost či neúplnost, nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to, na rozdíl od posudkové komise, nemá potřebné medicínské znalosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 19/2009 - 38).*“
35. V souladu s tímto rozsudkem soud uvádí, že mu nepřísluší hodnotit posudek Ministerstva práce a sociálních věcí z odborného hlediska, neboť k tomu nemá příslušné znalosti, stejně tak nemůže odborně hodnotit ani podklady, ze kterých posudek vychází. Soud může posudek hodnotit pouze z hlediska jeho celistvosti a přesvědčivosti, přitom je nezbytné též posoudit, zda existují jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. Soud shledal, že posudek Ministerstva práce a sociálních věcí požadavky úplnosti skutkových zjištění a přesvědčivosti posudkových závěrů o tom, že žalobkyně je invalidní pro invaliditu prvního stupně (resp. že pokles pracovní schopnosti žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu dosáhl hranice 40 %), splňuje. Posudková komise objektivně a přesvědčivě zdůvodnila

svůj závěr při posouzení procentního poklesu pracovní schopnosti žalobkyně. Komise rozhodovala v řádném složení, kromě předsedy komise, posudkového lékaře, byl členem též lékař z oboru neurologie. Z posudku je také zřejmé, že posudková komise hodnotila veškerou potřebnou zdravotní dokumentaci, kterou měla k dispozici, s tím, že žalobkyně sama neuplatňovala neúplnost dokumentace ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Komise rovněž žalobkyni objektivně vyšetřila při jednání, kterého se žalobkyně zúčastnila. Z posudku rovněž vyplývá, že si posudková komise MPSV byla vědoma námitek žalobkyně, kdy nutno podotknout, že je třeba s komisí MPSV souhlasit v tom směru, že se jednalo ponejvíce o námitky, které mají své místo v řízení o příspěvku na péči a nikoli v řízení, jehož předmětem je invalidita. Tam, kde žalobkyně výslovně v žalobě uplatňovala námitky proti posudku MPSV, vyšel soud z toho, že má na mysli ve skutečnosti posudek Institutu posuzování zdravotního stavu žalované, neboť v době podání žaloby pochopitelně posudek MPSV ještě vydán nebyl.

36. Soud nemá důvod pochybovat o správnosti závěrů posudku Ministerstva práce a sociálních věcí, neboť se jedná o posudek přesvědčivý, celistvý a úplný, který je v zásadě v souladu s předchozími dvěma závěry posudkových lékařů v daném správním řízení. V rámci ústního jednání tento posudek provedl k důkazu o míře poklesu pracovní schopnosti žalobkyně. Z jednání také nevyplynuly žádné podstatné skutečnosti, zejména pak takové, které by byly způsobitelné zpochybnit závěry posudkové komise. Žalobkyně ani žalovaná žádné námitky proti posudku MPSV v průběhu řízení neuplatnily.
37. Námitky žalobkyně uplatněné v žalobě tak s ohledem na shora uvedené soud nemohl shledat důvodnými, když se s těmito navíc většinou vypořádal i sám posudek MPSV s ohledem na jejich ponejvíce odborný charakter.
38. Je třeba dát žalované rovněž za pravdu v tom, že posouzení míry poklesu pracovní schopnosti žalobkyně, tj. její případné invalidity, přísluší toliko posudkovým lékařům, resp. posudkové komisi MPSV. Odborní ošetřující lékaři žalobkyně touto kompetencí nadáni nejsou, byť jim nelze v obecné rovině upřít právo odborného názoru.

VI. Závěr a náklady řízení

39. Ze shora uvedených důvodů soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji zamítl podle úst. § 78 odst. 7 s. ř. s.
40. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
41. Pro úplnost zdejší soud konstatuje, že mu bylo po projednání věci a vyhlášení rozsudku e-mailem doručeno podání (původního) zástupce žalobkyně, ve kterém upozornil soud na skutečnost, že mu byl od 18. 12. 2024 pozastaven výkon advokacie a jeho zástupcem ustanovena JUDr. Mgr. Monika Kocourková, advokátka se sídlem Baškirská 1404/1, 101 00 Praha 10, což soud rovněž v návaznosti na toto podání ověřil v seznamu advokátů České advokátní komory. S podáním spojil návrh na rozhodnutí o neúčinnosti doručení

předvolání k jednání na den 12. 11. 2025, kdy z tohoto návrhu mimo jiné vyplývá, že jej podává v zastoupení žalobkyně jako její obecný zmocněnec. Ke svému podání ani k návrhu na rozhodnutí o neúčinnosti doručení však nepředložil plnou moc k dalšímu zastupování žalobkyně v postavení obecného zmocněnce, a to ani po operativní výzvě učiněné soudem pro urychlení prostřednictvím e-mailové komunikace. Soudu tak nezbylo, než nadále jednat s JUDr. Mgr. Monikou Kocourkovou coby zástupkyní žalobkyně, která byla řádně ustanovena zástupcem předchozího zástupce žalobkyně, a to přinejmenším do doby, než mu bude předložena řádná plná moc prokazující oprávnění původního zástupce žalobkyně k jejímu zastupování v postavení obecného zmocněnce. V této souvislosti je třeba poznamenat, že původní zástupce nevyhověl ani výzvě soudu ze 3. 7. 2024 k předložení plné moci k zastupování žalobkyně douchené řádně dne 4. 7. 2024. Zde soud nicméně dále její předložení neurgoval ani jinak procesně nereagoval s ohledem na široce vymezené zmocnění obsažené v plné moci založené v mezidobí doručeném správním spise žalované.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 12. listopadu 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce